

Ved sin Underkrift i Protocolen forpligter denne sig til de givne Forskrifters Efterlevelse.

Bøgger Eieren sig ved at underskrive, skal Dyrlægen uopholdelig sende en Udskrift af sin Protocol — i Kjøbstæberne til Politimestrene (Kjøbenhavn Politidirecteuren) og paa Landet til vedkommende Sognefoged, hvilke da strax have at anordne de nødvendige foreløbige Foranstaltninger. De givne Paalæg har Eieren uvægerlig at efterkomme, selv om han maatte finde sig foranlediget til derover at besvære sig for vedkommende overordnede Autoriteter. Efter endt Underfølgelse afgiver Dyrlægen snarest muligt en Indberetning til Politimesteren, ledsaget af Indstilling om de yderligere Foranstaltninger, han maatte ansee for nødvendige. Indberetning tilligemed Forklaring om, hvad der efter samme er foranstaltet, tilføres Amtet og indsendes af samme til Indenrigsministeriet." vedtoges eenstemmig med 65 Stemmer.

Lovudkastets § 5 vedtoges uden Afstemning, da den ikke forlangtes af Noget, og Formanden ikke fandt den fornøden.

Udvalgets Ændringsforslag til § 6: Ordene „Desinfection af“ ombyttes med „Tilintetgjørelse af Smitsstof hos“ vedtoges uden Afstemning som en Redaction.

Lovforslagets § 6 med den sidstnævnte Forandring, samt Lovforslagets § 7 vedtoges ligeledes uden Afstemning, da den ikke forlangtes af Noget og Formanden ei fandt den fornøden.

Dernæst fattes Lovudkastets §§ 8—10 med de dertil hørende Ændringsforslag under Forhandling.

Ordføreren: Den første Tilføining, som Udvalget har tilladt sig at foreslaae til § 8, nemlig at der efter „ved Nedslagningen“ tilføies „dog saaledes, at der ikke tages Hensyn til den Smitsot, der foranlediger denne“, er for det Første en Følge af, at Udvalget i

det Hele har søgt at forandre hele denne Paragraph med Hensyn til Erstatningspørgsmaalet, og dernæst er dette Forslag navnlig begrundet i, at det efter Lovudkastet er bestemt, at Dyrene ved Taxationen skulle ansættes til den Værdi, de have ifølge den Tilstand, hvori de ere ved Nedslagningen. Det er sandsynligt, at dette ikke er Lovudkastets egentlige Mening, skøndt det dog ikke er muligt at forstaae det anderledes; skulde imidlertid de syge Dyr virkelig kun taxeres efter den Værdi, de have, naar de blive nedslaaede, saa vilde de ikke have mere Værdi som levende end som dræbte, og ikke engang saameget. Det ligger vel altsaa i Sagens Natur, at dette ikke kan have været Lovudkastets Mening. De andre Forandringer, der ere foreslaaede til § 8, ere af mere væsentlig Betydning. Udvalget er nemlig kommen til den Erkjendelse, at uagtet det vel er ganske vist, at man bestandig maatte have for Øie, ikke at sætte Erstatningen saa høit, at nogen Eier skulde fristes til, ikke alene at søge at faae sit Dyr smittet, men ogsaa at forsømme al mulig Omhu og Forsigtighed for ikke at faae Smitten udbredt, maatte Erstatningen for Dyret dog være saaledes, at paa den anden Side ingen Eier skulde fristes til at søge det afhændet, forinden det Offentlige havde lagt Beslag derpaa. Det vil nemlig vistnok erkjendes for ganske rigtigt, at hvis det Offentlige skulde have Ret til i Almindelighed at bebyrde Eieren med saadanne Forholdsregler, som Lovforslaget indeholder, saa vilde Følgen deraf ogsaa være, at mangfoldige Eiere vilde søge at faae det smittede eller for Smitte mistænkte Dyr realiseret saa hurtigt som muligt, og deraf vilde let følge, at Smitten blev mere udbredt. Med Hensyn til Erstatningens Størrelse have Meningerne fra først af været temmelig meget deelte. Nogle ønskede fuld Erstatning for det dræbte Dyr, Andre vilde have en mindre Erstatning. Imidlertid ere vi komne overeens om at blive staaende ved det, som vi have udtrykt ved de foreliggende Ændringsforslag, og hvortil ogsaa Landstinget kom ifor ved dets Forhandlinger om et lignende Lovforslag. Udvalget seer i det Hele ikke nogensomhelst Grund til at gaae nogen anden Vej med Hensyn til Heste end med